Pregaria.cat

Entrada

La simfonia obre la motxilla

Per JesusR el dt., 12/06/2018 - 10:21

A mida que anàvem pujant m'anava quedant enrere del grup. La majoria eren joves i caminaven molt de pressa. Aquella noia, la Simfonia, havia anat reduint el pas fins que va ser al meu costat. (Em sembla que deu tenir ganes de xerrar. Doncs sí.) Fa segon de dret, és filla única, el seu nom respon a la notable afició musical de la mare. El pare es va separar ja fa temps, quasi ni el recorda; ella era molt petita...

Ara ens hem assegut a l'ombra d'uns arbres frondosos i em diu:

–Vaig llegir el teu escrit "Ah! És la motxilla". Et fa res que obri una mica la meva? Crec que m'anirà bé.

–És clar que sí, Simfonia. Segur que m'agrada escoltar la teva música.

–El que t'he de dir és una mica "especial". Segurament no ho has sentit gaire vegades. Voldria saber la teva opinió i sentir com ho veus. La veritat és que no sé per on començar.

Noto que la Simfonia s'està emocionant una mica. I li dic:

–Ves directa al tema i després ja veurem els matisos.

Ara em mira fixament per uns instants i comença a abaixar el ulls mentre diu:

–Crec que soc homosexual, lesbiana –dues llàgrimes...–. Ho he passat molt malament, no en tens ni idea. Tinc amics que ho saben i ho troben bé, però voldria saber què en pensa la religió.

En el meu interior connecto amb el fons del cor, on Ell m'acompanya. Una mirada és suficient.

–Simfonia, jo crec que Déu t'estima molt i no et critica; al contrari, és el teu aliat perquè la teva identitat és com les altres. No fa distinció de persones. No sé si creus, però jo intento creure i, des de la fe que Ell em dona, t'asseguro que t'estima com una filla, filla de Déu, que és Pare-Mare.

–No estic batejada. De vegades reso. Saps, ho vaig aprendre de la meva àvia. Mai m'he plantejat ser cristiana. Ningú m'ha dit que Déu hi és i m'estima.

La Simfonia m'abraça. El seu rostre té una gran bellesa. Està commoguda. I a cau d'orella em diu:

–Gràcies, crec que sóc feliç. Em podries preparar pel bateig. Voldria ser cristiana com l'àvia.

Ara els que anaven al davant ens criden:

–Eh, eh, que us heu perdut?

I ara! No ens hem perdut, sinó que hem començat el Camí.